

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal: Budapest IV. kerületében...

Hirdetések és nyilvántartás felvételnek Árszabály szerinti...

Lajthán innen, Lajthán túl.

A gróf Taaffe miniszteriuma leszávatott, tehát a gróf Taaffe miniszteriuma maradt...

Hanem hát Taaffe gróf még egy kissé újonc ebben a furcsa parlamentáriszomban...

Ime ez az ügyesség, melyről Macchiavelli még nem álmodott...

kai szemérem s a parlament jogai és feladata ellen lehet ugyan durva sériést elkövetni...

A vásározó ezigányelvek ezen gazdag tárházából választott ki magának gr. Taaffe is egyet...

Annai valóságos teljes igazság, hogy Ausztriában és Magyarországon minden komoly kérdés az ügyvezető kabinetpolitika parancsai szerint intéztetik el...

zása kancsukszerű hajlékonyságra, a legmagasabb körök parancsa szolgáerkölcsök s a parlament neheztelése és bizalmatlansága...

Taaffe gróf tehát maradni fog. Megtartja kabinetét s folytatja politikáját. Csehekre, szlovénekre, fehérlakosokra, ultramontanokra...

Budapest, ápril 20.

Az egyesült élénk mai értekezleten a párt tagjai által több rendbeli bejelentés történt...

A magyar regnikoláris küldöttöknek a ma este tartott ülésén nem hoztak döntő határozatokat...

Az ország házából.

Ma rukkoltak elő a „Ház jogászai”, a fiskálisok egész serege...

Szegény Pauler olyan könyörtelenre appellál arczalát sélt azülés előtt a ház folyosóján...

Hia, a nemesis! A tisztelt ház szereplő jogászai közt egyetlen egy sincs talán, ki ne ő exzellenciájának volna a nevelése...

Könyvtár többi miniszternek, egyik se volt professzor (sőt discipulus is csak olyan a miyen)...

A sajtótörvényről beszélt és az esküszöki eljárásról. És pedig szépen s azzal az alapossággal, a mit csak a praxis adhat meg...

Utána Veszter Imre szólalt föl. Ne ez már tanítványa volt Paulernek s ehhez képest rettentő fiatal ember pedig, de ma borzasztó mód haragudott...

Urnóm elment és ma valószínűleg nem is fog hazajönni. Az ajtó, melyen Lison bejött nyitva maradt...

Veszter a szóbeliség és nyílvanosság behozatala mellett beszélt tizenesen s énként eloadását figyelemmel kísérte a ház.

(Itt becsinátott körünk, ha közbe szólunk. Teleszki István sokkal nagyobb jogász lehet, mint volt Mátyás király s erről neki a pesti universitás nem is fogja megtagadni a testimoniumot...

De ha nem akarunk ily patriarhiális szóbeliséget és közvetlenséget, akkor el kell fogadnunk azokat a formalitásokat, melyekhez az a fejlettség jogtudomány köti...

Hát, ha ez állna, ebből az következnék, hogy fogjunk hozzá minél előbb. De a Mátyás utáni korszak jogászai szerint az következik, hogy — hozzá se fogunk. Pedig lám, tíz évig folytatott codifikálhatni, az nem volna ám utolsó mulatság...

Különbö az egy sietés és a közvetlenség és szóbeliség behozatalára ó nem látja indokoltnak. Hiszen a ház egyáltalán van, hát folytonosan sürgetheti.

Persze hogy, — ötven esztendő múlva is. Nincs is egyéb végünk, s nincs is a háznak egyéb földadata, mint arról gondoskodni, hogy folytonosan sürgethesse a reformokat...

A sürgetés a fő, hogy eredményesen-e s az bliktri. S mivel ez a principium: Emmer is azzal végzi a beszédét: „Mozogjunk hát!” és azzal leül, hogy megpihenjen babérján.

„EGYETÉRTÉS” TÁRSZÁJA. Olympia kisasszony. ECUVIER ELEK REGÉNYE. 44. MÁSODIK RÉSZ. Egy sajátos divatváros-élet. IV. Az ület — ület. (Folytatás). Ezután Palmyra kisasszony tekintetét Olympia piára szegezte, sajátosságát mosolygott, és így szólt: — Tudod oda nem kell kétszer menned, és visszajönnöd, ugy, mint négy nap óta Batignollesba méz a hölgy-utczába. — Te tudod ezt, veté oda Olympia elpirulva; de esküszöknéked, hogy egyetlen egyszer sem láttam. — Azt tudom, nagy gyermek!... kpen ezért nevetésges, hogy annyiszor meztelen volt. Olympia nagy zavarban volt. Palmyra megcsókolta, és így szólt: — Hagyjuk ezt, már elmúlt, ne gondoljunk többé rá. — És midőn a szolgáló jelenteni jött, hogy fel van terítve, hozzá tév: — Menjünk, jóg reggelizni. Olympia engedelmességre követte Palmyrát. Az asztalhoz ültek. Hallgatag reggeli volt; a munkások színtén azon szobában reggeliztek. Palmyra sohasem szólott ügyeiről. Hendenes tréfálkat, de Olympia megtartá szokott rossz kedvét, melyet a munkások már észrevettek. O már nem volt ugyanazon nő, mint az első napokban. A fiatal lányok halkán beszélgettek. Olympia ideges, izgatótt volt, sietett, ajkával alig érinté a felhordott étkeket, fejtét tányéjára hajtá, homlokát redkötve vona, agyát egy gondolat gyötörte, és nem vette észre, hogy Palmyra le sem veszi róla tekintetét és figyelemmel szemléli. Az étkezés vége felé egy kissé nyugodtabb-

nak látszott és midőn felkelt, megrázkodott, mintha el akarná üzni gondolatait és azt látszott mondani: — Menjünk, induljunk, okosnak kell lenni, erre nem kell többé gondolni, törődjünk az ülettel. — Palmyra arczáról olvasta le gondolatait, szívélyesen megfogta kezét és halkán így szólt hozzá: — Nagyon helyes, verd ki fejedből, és foglalkozál ügyeinkkel. Olympia lángvörös lett, midőn látta, hogy társnője eltalálta gondolatait. De barátnője nem faggatta tovább; hanem azt mondá, hogy a varrótérembe megy és bizton számít rá, miszerint Olympia a kérdésem nyílván el fog járni. Ezzel követte a varrónőket, és társnőjét magára hagyta. Ekkor Olympia haragja kitört, kis gyermek öklével fenyegetődzött, és így szólt: — Oh! én bosszút állok Henriken! előbb utóbb majd mégis találkozom vele. Felvette köpenyét, feltette kalapját, sietve lement a lépcsőn, egy kocsiába ugrott, és a Tourneles utczába hajtott. Midőn a Szant-Antal utca sarkára értek, a kocsi a számot kérde. A kocsi megállott, és a hölgy jegyzetét kérésé, hogy megmondhassa, ekkor egy másik kocsi jött, és kényezteté az előbbi — mely egy utca közepén állott — kitérni. E kis vártalan eseményre a fiatal asszony feltekintett; a zavar okát akarta tudni; egy bérkocsi haladt el mellette, Olympia felsikoltott és alig hihetett szemekével. Az elsőbogi kocsiiban Phryné látta, ki mosolyogva feléje fordult a szép Henrike hajlott. — Hisz ez lehetetlen volt. Agya szüntelenül kedvesével foglalkozott, és ez csak egy muló látomány volt. O Henrikeket, mindenben, mindenhol látta. — Ez lehetetlen volt, kedvesem nem ismerhet Phryné! — És ő mégis látta, a fiatal ember ajkait nyújtá és a hölgy mosolygott. De nem ő őrlt volt... A kocsi újra kérde: — Hányadik szám asszonyom? Olympia iratai közt keresé, és nem találta meg a házszámot, mindig igazotabb lett és lázas remegő ujjával széthányta a tárczájában levő

iratokat; végre megtalálta a házszámot, kikiáltá a kocsiának, és így szólt: — Hamar, hamar, hajtsd oda hamar. — De a kocsi nyugodt maradt; ő az órára lett felfogadva, és semmi oka sem volt sietni. O kényeszerivel volt lezállni üléséről, a hova lassan felment; most gondosan betakarta lábait, ezután kényelmesen felhuzta a bőrt. O nem sokat törődött a hölgy sarkalásával, panaszait egészen közönyösen vette, és nyugodtan így felelt: — Mindjárt ott lesznék. — Végre a kocsi elindult. Olympia kitékintett a kocsiából, és látni akarta, hogy a fogat hol áll meg; de a kocsi, panaszai dacára így szólt: — Én ön miatt nem fogok összekötni, egyenesen kell mennem. — Menjen az utca közepére. — Teremtette! hogy legzoljaanak. — Hát nem hallja! Menjen az utca közepére. — És a szemtelen kocsi haladt így szólt: — Igen te nem szereted a kövezetet, mert nagyon is megszoktad. — Végre Costin lakásához értek. Olympia felnyitotta a kocsi ajtaját és kiugrott a kocsiból még mielőtt az megállt volna; körültekintett, sehol sem látott kocsit. A kapu be volt zárva és semmi sem bizonyította, hogy itt rövid idő előtt ki és be járják. — Erre nyugodtabb lett. És megkönnyebbülten felsóhajta így szólt: — Én valóban örült vagyok, mindenütt csak őt látom. Nem ő volt. — A kapunál csegett. Az elzászi szakácsná zárta fel. — Ithon van Costin ur, asszonyom? — O nincs Párisban. — Ah! Lehet-e Costin asszonyval szólni? — Azt nem tudom. Tessék bejönni, majd megkérdezem. — Legyen szives átadni névjegyemet. — A szakácsné bevezette Olympiát, az előcsarnokban leültette, aztán eltűnt. De két perczel később megjelent Lison kisasszony: — Ön urnómet keresi? — Igen kisasszony.

— Urnóm elment és ma valószínűleg nem is fog hazajönni. — Az ajtó, melyen Lison bejött nyitva maradt; világosan hallani lehetett egy nő nevetését és egy férfi hangját. Olympia előre hajtá fejét, hogy jobban hallhassa és elsápadt. Most sajtóságos hangon így szólt: — Boesinátott kérek kisasszony, de én beszélni és nevetni hallok. — Lison kisasszony büszkén, kihívóan felegyenesedett és így felelt: — Ha azt mondom, hogy asszonyom nincs itthon, akkor nincs itthon. Majd átadom névjegyét. — Ön a varrónő? — Olympia majd megült... Eszébe jutott, hogy ő a hajdani Palmyra czég képviselője. Megörült-e, hogy személyes érdekeire nagyobb súlyt fektetett, mint a ház érdekeire? Mit fog mondani Palmyra, ha megtudja? Lison kisasszony betette az ajtót, most már nem hallott semmit és elakarta hitetni önmagával, hogy csalódott; ismét előlépett és udvarias lett és így szólt: — Igaza van, kisasszony, tökéletesen helyes, urnője elfogadhat, vagy abban voltgatja... Ez tetszésétől függ... Én érült voltam, kérem ne említsd ezt. — Most zsebéből öt frankot vett ki és ezt Lison kezébe csuszátta, ki ismét szeretetreméltó lett és így szólt: — Oh! hiez nincs mit mondanom; egészen természetes, hogy ön, ki oly messziről jött, most neheztel, hogy nem szóltat asszonyommal, holott pedig tudja, hogy itthon van. Tudja nekem azt kell tennem, a mit parancsolnak; e pillanatban jött haza... Lassa, ma már nem láthatja, de jövőn holnap a reggeli idejékor, és én megígérem, hogy akkor el fogja fogadni. — Ez egyszer Olympia nem felelt; felkelt, és a szék támlájára támaszkodott, hogy el ne essék, hallásápadt volt. Tehát igaz volt, csak az imént jött haza, e szerint valóban ő volt, ki a kis kocsiiban Henrikehez hajlott; Olympia szólni akart, de nem talált szavakat; megakartja magát hajtani, hogy búcsút vegyen, és majdnem elesett. Ezzel kiment, és csak nagy nehezen szállhatott a kocsiába.

Lison meglepetve visszament a házá, és így szólt: — No, ez már különös egy lény. De e kis nőcske egy kissé nagyra is heves. — Mielőtt a kocsi felült volna a bakra, be nézett a kocsiába, és megkérde utasnőjét, hogy hová vigye. — Ekkor látta, hogy a hölgy könnyekre fakadva zokogott. — Hová megyünk, kis nagysád? — A nő egy pillanatra kimeredt szemekkel elhűlt tekintetű reá, mintha egy rossz álomból ébredne. — Hogy hová megyünk? Mi a hölgy-utczába megyünk. — Batignollesba? — Igen. — Midőn a kocsi felült a bakra, Olympia a kocsi szegletébe húzódott, átengedte magát kétségbeesésnek, és sirra, zokogva így szólt: — Oh! az aljasság... O nyomorult ember. A szegény Costolade magánkivül volt fájdalomban. A szegény ember, kiért annyit tett, kiért mindent feláldozott, most a legjalasabb módon elhagyta, és kiért? egy oly nőért, ki neki is jogában állt megvetni, egy oly lényért, ki még a nyomort sem hasznáhatta fel búnei mentésére, egy szívtelen, lelketlen nőért, ki egy tehetséges ember neje volt, és ki a csalással halálta meg a megbitéltetést, hogy ily ember magához felemelje. — Hogy a szép Henrikekkel élhessem, ő semmitől sem riadt vissza; ő elváltatta a munkát, a nyomort a megvetést... sőt még a szegényt is. O mindenkori ellen veté, senkire sem hallgatott, ő belátta ugyan, hogy Henrike egy kissé rest, de ezt fíatsálgának, és azon körülménynek tulajdonítja, hogy gyermekkorában nem szoktatták a munkához. De ügyességéről meg volt győződve, és azon remény kezegette, hogy majd eljön az idő, midőn majd találkozik oly úgy, melynél ügyességét kifejezheti, és mely majd bususan kárpótlást nyújt, minden áldozatáért. Ezenfelől ő szerette Henrikeket, hitt benne, bizott szívében, és meg volt győződve, hogy jó ember. — És szerelmét még fokozódott, mert azt hitte, hogy elszomorította kedvesét az által, hogy Palmyrával szövetkezett. Ezenkívül most be volt bi-

